

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 78 • nummer 8 • augustus 2023

INHOUD

<i>Onschuldig Lam (gedicht)</i>	<i>173</i>
<i>Christus onze Heere (8)</i>	<i>174</i>
<i>Beweringen over de Christelijke weg getoetst</i>	
<i>aan de Schrift (2, slot)</i>	<i>177</i>
<i>Geen oecumene, maar oordeel (2, slot)</i>	<i>182</i>
<i>Jeruzalem, de heilige stad (1)</i>	<i>186</i>
<i>Heeft Paulus direct begrepen welke opdracht</i>	
<i>God voor hem had?</i>	<i>190</i>
<i>Een priesterlijke houding bij tucht</i>	<i>192</i>
<i>De belijdende Christenheid: het bederf van het allerbeste</i>	<i>193</i>
<i>Verharding over Israël, totdat</i>	<i>194</i>
<i>Wat wij in Christus zijn geworden</i>	<i>196</i>

Uitnodiging lezing in Antwerpen – hartelijk welkom!

Onderwerp:

Maar Christus is alles en in allen

Een overdenking van de Brief aan Kolossenzen hoofdstuk 3:11

Datum:

9 september 2023 van 10.00u tot 16.00u

Dagindeling:

10.00-10.30u	samenzang en gebed
10.30-11.45u	deel 1: Christus is alles
12.00-13.30u	lunch (wordt voorzien)
13.30-14.00u	samenzang en gebed
14.00-15.15u	deel 2: Christus in allen
15.30u	koffie en gebak

Locatie:

't Groen Schooltje (Boechoutsesteenweg rechts naast nr. 29 steegje inrijden).

Om praktische reden graag aanmelden voor 1 september.

Aanmelding per mail: emilevanharen@gmail.com.

(Of eventueel tel. 0032/496.567.008)

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock © foto's binnenzijde: Pixabay

Onschuldig Lam

Onschuldig Lam, U werd voor ons geslacht!
U onderging de straf voor onze zonden.
O, wat een liefde wordt in U gevonden!
U hebt ons door Uw dood bij God gebracht.

Toen U om onze ongerechtigheid
op 't kruishout stierf in lijden, smart en schande,
verbrak U onze ketenen en banden;
ja, U verwierf ons eeuw'ge heerlijkheid.

Eerbiedig buigen wij ons voor U neer,
voor U Die zo'n groot lijden willig duldde.
U brengen wij aanbidding, lof en hulde
nu en in alle eeuwigheid, o Heere!

Bénédict Pictet

Christus onze Heere (8)

Christus, ons Leven

Toen de Heere Jezus in deze wereld kwam, 'bedekte duisternis de aarde, en donkere wolken de volken'; ja, de nacht van de dood overheerste op de hele aarde. Het was, om het met de woorden van Job te zeggen toen hij sprak over de dood: 'Een land van duisternis en schaduw van de dood, een stikdonker land, als de duisternis zelf, de schaduw van de dood, zonder enige orde; het licht schijnt er als duisternis' (Job 10:21-22).

'Zoals door één mens de zonde in de wereld is gekomen en door de zonde de dood, en zo de dood tot alle mensen is doorgedaan, omdat allen gezondigd hebben' (Rom. 5:12). Er was geen enkele lichtstraal om de totale duisternis van de toestand en situatie van de mens te verlichten. En dat niet alleen, maar de satan heerste, want door de zonde van de mens had hij rechten over hem verkregen en zo hield hij hem in volkomen onderwerping aan zijn wil. Hij werd de overste van deze wereld (Joh. 12:31).

'Maar toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon, geworden uit een vrouw, geworden onder [de] wet' (Gal. 4:4). 'In het begin was het Woord; en het Woord was bij God; en het Woord was God. Dit was in het begin bij God. Alle dingen zijn door Hem geworden, en zonder Hem is niet één ding geworden dat geworden is. *In Hem was leven, en het leven was het licht van de mensen.* En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen' (Joh. 1:1-5).

Christus kwam op dit toneel van duisternis en onmiddellijk waren er twee terreinen van elkaar te onderscheiden:

- overall om Hem heen was duisternis, de duisternis van de dood;
- in Hem was leven en het leven was het licht van de mensen.

Het licht en de duisternis waren met elkaar in contact, want het licht scheen in de duisternis – en de duisternis heeft het niet begrepen. Maar daar was Christus, Die leven in Zichzelf had, en daarom was Hij 'het waarachtige licht, dat komende in de wereld, iedere mens verlicht' (Joh. 1:9). Het is waar dat maar weinigen het aannamen, **maar het licht scheen voor iedereen**, dus als mensen in de duisternis bleven, kwam dat doordat zij hun gezichten niet naar het licht wendden.

'Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Maar zo velen Hem aangenomen hebben, hun gaf Hij het recht kinderen van God te worden, hun die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, niet uit de wil van het vlees, niet uit de wil van de man, maar uit God geboren zijn' (vs. 10-13). Alleen zij – zo velen als Hem aangenomen hebben – werden verlicht. En toen zij verlicht waren, ontvingen zij het leven, want zij waren uit God geboren.

Tijdens Zijn omwandeling op aarde had Christus leven in Zichzelf als de Zoon van God. Daarom lezen we: 'Zoals de Vader de doden opwekt en levend maakt, zo maakt ook de Zoon levend wie Hij wil' (Joh. 5:21). In zijn Brief laat de apostel Johannes ons weten: 'Het leven is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en ons geopenbaard is' (1 Joh. 1:2). De Heere Jezus Zelf heeft gezegd: 'Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben, en het overvloedig hebben' (Joh. 10:10).

Dus iedereen die in Hem geloofde, werd tot leven gebracht, ook de gelovigen uit het Oude Testament werden tot leven gebracht – opnieuw geboren. Maar 'overvloedig leven' kon pas ontvangen worden na Zijn sterven en opstanding. Daarom is de gave van eeuwig leven aan hen die geloven in de huidige bedeling, de vrucht en het gevolg van Zijn volbrachte werk. Hij Zelf zegt het zo: 'Vader, het uur is gekomen: verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U verheerlijkt; zoals U Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat Hij eeuwig leven geeft aan allen die U Hem gegeven hebt' (Joh. 17:1-2).

Maar waarom was het nodig dat Christus stierf om de 'Vorst van het leven' te kunnen worden (Hand. 3:15)? We hebben gezien dat de dood de vrucht – het loon – was van de zonde (Rom. 6:23). Zolang er niet was afgerekend met het probleem van de zonde en niet voldaan was aan Gods rechtvaardige eisen ten opzichte van de mens vanwege de zonde, moest de dood blijven heersen. De mens had zich de straf en de gevolgen van zijn daden op de hals gehaald en moest daaronder blijven liggen totdat hij verlost zou worden, totdat er Iemand gevonden was Die in aanmerking kwam en in staat en bereid was om zijn zaak op Zich te nemen en het in orde te maken met God. Christus was Diegene – het Lam waarin God Zelf voorzag, 'het Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt' (Joh. 1:29).

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Beweringen over de Christelijke weg getoetst aan de Schrift (2, slot)

In de eerste aflevering hebben we al gezien dat – ondanks tegenwerpingen – het Nieuwe Testament ons wel degelijk wijst op gemeentelijk kwaad en dat het ons onderlinge verbondenheid en eenheid leert, in plaats van onafhankelijkheid van plaatselijke gemeenten onderling. Nu willen we ons bezighouden met de vierde en laatste tegenwerping die de auteur behandelt.

Bewering nr. 4: de Heilige Schrift kent geen buitensluiten of buiten gemeenschap zetten van hele plaatselijke samenkomsten.

Dat is één van die (ontkennende) beweringen die iets suggereren wat absoluut verkeerd is en tegen de heilige Schrift. Als deze bewering waar zou zijn en consequent zou worden uitgevoerd, dan zou dat niet anders betekenen dan dat we met *elke* plaatselijke gemeenschap of groepering in verbinding zouden moeten blijven en met elke groepering het brood zouden moeten breken, dus zelfs als ze volledig vervallen zijn in het zuurdeeg van een boze of een boze praktijk. Zelfs diegenen die de gedachte van een 'kring van gemeenschap' bestrijden, kunnen zoiets niet voor ogen hebben; ook zij zien zich uiteindelijk genoodzaakt ergens een kring of een grens te trekken. Dat is een schoolvoorbeeld hoe gevaarlijk en misleidend zo'n ontkennende argumentatie kan zijn.

Het is wel juist dat we in het Nieuwe Testament geen historische gebeurtenis van deze soort vinden. Wat we echter wél vinden, zijn Goddelijke basisprincipes en die zullen ons, als de omstandigheden het eisen, direct leiden tot dergelijke handelingen.

We noemen maar enkele Schriftplaatsen: 'Daarom, ga weg uit hun midden en scheidt u af, zegt [de] Heere' (2 Kor. 6:17). 'Ieder

die de Naam van [de] Heere noemt, onttrekke zich aan onge-rechtigheid' (2 Tim. 2:19)¹. 'Als dan iemand zich van deze [va-ten] reinigt, zal hij een vat zijn tot eer' (vs. 21). 'En ik vermaan u, broeders, geeft acht op hen die tweedracht en aanleidingen tot vallen verwekken tegen de leer die u geleerd hebt, en onttrek u aan hen' (Rom. 16:17).

Er wordt vaak tegengeworpen dat deze plaatsen in de tweede Brief aan Timotheüs zuiver persoonlijk van aard zijn. En dat zijn ze zeker; het zijn persoonlijke opdrachten voor ieder individu in de laatste tijd. Maar betekent dat we deze vermaningen, als de omstandigheden het eisen, niet ook gemeenschappelijk kunnen of moeten verwerklijken? **'Ieder die de Naam van [de] Heere noemt' in vers 19 omvat uiteindelijk toch allen?** Wil de Heere dan niet dat *allen* die Hij voor ogen heeft, zich zo gedragen? En wat in vers 21 van 'iemand' gezegd wordt, geldt net zo goed voor *allen* die dat doen, ook al maakt iedereen dit persoonlijk mee.

Het is hier net zoals bij een wegwijzer naast een weg, waarop staat:

'Iedereen die op deze weg verder gaat, loopt levensgevaar'.

Of:

'Als iemand deze weg vervolgt, komt hij in gevaar'.

Het maakt niet uit of één persoon deze weg gaat of twintig of honderd mensen; de waarschuwing geldt voor hen allemaal. En net zo is het de absolute wil van de Heere dat *ieder* mens die

1 Een oudtestamentisch voorbeeld voor een collectieve buitensluiting, als je het zo wilt noemen, is te vinden in Numeri 16. Met zijn aanvallen op Mozes en Aäron had Korach met zijn bende zichzelf in direct conflict gebracht met God. God gaf daarop de volgende instructies aan de gemeenschap van Israël: 'Trek u terug van rondom de woning van Korach' (vs. 24). 'Ga toch bij de tenten van deze goddeloze mannen vandaan' (vs. 26). Het lijkt erop dat de apostel Paulus bij het citeren van de waarschuwingen in de tweede Timotheüs-brief juist naar deze instructies in het Oude Testament verwijst. Zo zien we opnieuw hoe de onderwijzingen van het Oude en die van het Nieuwe Testament één harmonieus geheel vormen.

Hem belijdt, zich afzondert van ongerechtigheid. Dat geldt trouwens niet alleen voor grove valse leringen, maar voor alles wat in strijd is met God en Zijn geopenbaarde wil.

Als ongerechtigheid niet verwijderd kan worden (uit de kring van de gelovigen), moet iedereen die trouw wil zijn, zich daarvan afscheiden. Het kan zijn dat hij dit alleen moet doen, of dat hij het kan doen in gemeenschap met anderen; dat verandert niets aan het grondbeginsel.

Wat we net hebben gezien, geldt principieel ook voor de vermaning in Romeinen 16. De mening dat degenen die tweedracht en aanleiding tot vallen veroorzaakten, individuen in de gemeente in Rome waren, is puur giswerk waarmee je niets kunt bewijzen. De realiteit is: dat weten we niet. De Geest van God laat volledig open hoe groot de groep was van hen die scheuringen veroorzaakten (want dat is de echte betekenis) en of zij zich bevonden in de gemeente in Rome of elders.

Hij zegt ook niets over de vraag hoeveel argeloze, nietsvermoedende gelovigen misschien al in hun harten door hen waren bedrogen (vs. 18). Hij toont ons eerder een Goddelijk principe dat we moeten toepassen als er vandaag iets vergelijkbaars gebeurt. We hebben niet het recht om te zeggen: we kunnen dit Schriftgedeelte niet toepassen, omdat we in ons geval te maken hebben met bijna een hele gemeente en niet met maar enkelen, zoals toen het geval was in Rome.

Zo mogen we niet omgaan met Gods Woord! **God heeft ons een beginsel gegeven dat niet afhankelijk is van veranderende omstandigheden en we moeten dat waar nodig eenvoudigweg opvolgen:** ons afkeren van hen die scheuringen veroorzaken en van hen die hen helpen en volgen. Ook het *dulden* van kwaad moet worden veroordeeld. Anders komen we ermee in verbinding, zoals ik hieronder nog wil aantonen.

Verdeeldheid wordt heel vaak veroorzaakt door het onderwijzen van iets wat in strijd is met de leer die wij geleerd hebben en die we tot nu toe hebben vastgehouden, dat wil zeggen de apostolische leer. Het is nuttig om in dit verband de letterlijke betekenis van deze uitdrukking op te merken. Deze Griekse formulering duidt niet op openlijke tegenspraak, maar op het overschrijden van een grens. Dat is precies wat zo kenmerkend is voor onze dagen en problemen: je volgt een tijdje de lijn, maar op een bepaald moment ga je er in een bepaalde situatie overheen.

Laten we aannemen dat de broeders en zusters van verschillende plaatselijke gemeenten in een streek tot nu toe in vrede met elkaar de weg zijn gegaan. Maar dan verschijnen in één van de gemeenten mannen die nieuwe beginselen verspreiden en daarmee de tot nu toe gevolgde lijn van de gezonde leer overschrijden. Zij beïnvloeden broeders en zusters met hun nieuwe visie en trekken hen naar hun kant. Misschien strekt hun invloed zich zelfs uit tot de hele plaatselijke gemeente.

Als nu de gesprekken van verantwoordelijke broeders uit naburige gemeenten met hen vruchteloos blijven, als zij integendeel duidelijk maken dat daar een nieuwe weg is ingeslagen, bijvoorbeeld een weg van onafhankelijkheid, dan blijft er niets anders over dan te handelen volgens de bovengenoemde beginselen.

De zaak zal dan aan de plaatselijke gemeenten worden voorgelegd – niet om een besluit te nemen zoals in het geval van binden en ontbinden², maar om deze ernstige zaak te leggen op het geweten van de broeders en zusters en hun de gelegenheid te geven de aanwijzingen van het Woord van God praktisch op te

² D.w.z. uitsluiten van een boze c.q. zijn herstel; zie Matth. 18:18.

volgen, namelijk: *afzondering* van dit soort ongerechtigheid, zich *afkeren* van hen die verkeerde principes volgen.

Het kan zijn dat ook in deze gemeenten sommigen de voorkeur geven aan die nieuwe weg. Zij zijn vrij om die te gaan, als zij dat willen, hoe diep dat ook te betreuren is! Niemand zal hen dwingen te blijven. Maar omgekeerd kunnen zij niet heersen over het geweten van hen die op de oude weg willen blijven, omdat zij die zien als in overeenstemming met de Schrift en daartegen kan niemand een bezwaar indienen.

Wanneer zo'n zich-afkeren plaatsvindt, dan wordt niet een hele plaatselijke samenkomst door enkele broeders buiten de gemeenschap geplaatst, zoals je soms wel hoort. Nee, de broeders en zusters die de nieuwe leer volgen, hebben *zelf* de gemeenschap verlaten. Zij hebben namelijk uit eigen beweging de Schriftuurlijke basis van samenkomen opgegeven die zij tot dan toe hadden erkend en verwerkelijkt. Dan veroorzaken niet diegenen een scheuring die vasthouden aan de beginselen van de Schrift, maar zij die ze opgeven. De afzondering van ongerechtigheid blijft echter het *gebod* van God voor hen die de Naam van de Heere aanroepen en Hem trouw willen zijn.

En nog iets: de Heere houdt ons niet alleen verantwoordelijk voor wat we *zelf* doen, maar ook voor wat we in ons midden *toestaan*. De gemeente in Pergamus wordt er niet van beschuldigd het kwaad van Bileam te hebben begaan, maar het te dulden. Zij had zich niet geweerd tegen het kwaad. Hiervoor berispt de Heere hen: 'dat u daar hebt, die aan de leer van Bileam vasthouden ... Zo hebt ook u die op dezelfde wijze aan de leer van de Nicolaïeten vasthouden' (Openb. 2:14-15). De gemeente was onverschillig gebleven tegenover deze valse leraars. Dit is de zonde van Pergamus: het gedogen van het kwaad, het dulden van valse leraren. In Efeze kon de gemeente de bozen nog niet

verdragen. Daar werd ook de belijdenis van hen die naar hen toe kwamen, nog op de proef gesteld (Openb. 2:2). *Maar dit lijkt me nu juist het probleem van vandaag: dat we het kwaad niet meer herkennen in de ware aard die het heeft voor God.* Maar als we het kwaad in een of andere vorm tolereren, maken we onszelf ermee één in de ogen van de Heere. En nog iets: als wij zelf het kwaad niet veroordelen, zal de Heere dat op Zijn tijd Zelf doen (vs. 16). Maar dat zal altijd tot onze beschaming zijn.

Dat een heel aantal discipelen zich afkeert van de weg die zij tot dan toe gevolgd hadden, is triest, maar niet nieuw. De Heere Jezus heeft het Zelf moeten ervaren (Joh. 6:66). Het lijkt mij dat de Heere ons vandaag ook vraagt: willen *jullie* soms ook weggaan?

Ik zou wensen dat ons antwoord hetzelfde was als dat van Simon Petrus aan onze Redder! 'Heere, tot wie zullen wij heengaan? **U** hebt woorden van eeuwig leven. En wij hebben geloofd en erkend dat U bent de Heilige van God' (vs. 67-69).

Christian Briem

Geen oecumene, maar oordeel (2, slot)

Een waarschuwend woord

Is iemand zo blind, hardnekkig of trots om nog te beweren dat de Christenheid in Gods goedertierenheid gebleven is? Al zou een mens zoiets ook durven beweren, dan nóg spreekt de Schrift een onverzettelijk 'ook u zult worden afgehouden' uit, terwijl er geen enkel verzachtend woord op enige andere plaats te vinden is, maar integendeel zelfs nog ernstiger bedreigingen.

De Christenheid, zowel moeder als dochter (Openb. 17:5), valt onder het algemene oordeel. Gods wegen met de trouwe gelovigen falen nu niet en falen nooit; Gods voornemen van genade zal tot stand worden gebracht in Christus en de Gemeente daarboven, buiten al de macht van de vijand. Maar iemand uit de volken wordt niet anders behandeld dan de Jood als het gaat om zijn verantwoordelijke belijdenis op aarde. De enige uitzondering is de Heere Jezus, Die dit in de dag die komt, tot stand zal brengen evenals ieder ander plan van God. Hij, en niet de paus, is het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, Hij Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden (want in Zijn positie dat Hij niet alleen Mens, maar de Eerstgeborene is, begint Zijn verhouding tot de Gemeente), opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen.

Laat niemand op enige manier anderen misleiden. [Zoals de apostel ons verzekert \(2 Thess. 2\), zal de dag van de Heere niet komen als niet eerst de afval gekomen is.](#) Er komt dus geen hereniging maar afval, tenzij beide inderdaad samenvallen: een herenigde, afvallige Christenheid. De dag van de Heere komt pas als de mens van de zonde geopenbaard is, de zoon van het verderf. Zij die met Luther en Calvijn en Knox, met Cranmer en Jewel en Parker, met Baxter en Howe en Owen geloven dat het rooms-katholicisme de afval is en het pausdom de mens van de zonde, moeten het buigen van de bejaarde staatsman Mr. Gladstone voor Paus Leo XIII diep betreuren. Ze zullen ernstig afkeuren wat het machtige Vaticaan in haar nooit afnemende trots en haar nooit sluimerende zucht naar universele heerschappij voor haar leider zal opeisen. Het is puur ongeloof te betwijfelen dat Rome de hoer van de Openbaring is (c.q. het bepalende deel van deze afvallige Christenheid). Maar het einde van de hele belijdende Christenheid zal nog gruwelijker zijn (en daar vallen het pausdom en het protestantisme en t.z.t. ook het uiterlijke Jodendom onder), in een meer volledige afval en in de verheerlijking van de wetteloze. De wetteloze zal door de verschijning van de

komst van de Heere vernietigd worden. Zo zal Hij de dagen van de hemel op de aarde inleiden, omdat Hij alleen bekwaam en waardig en er van tevoren voor aangewezen is.

Hiermee stemmen al Gods uitspraken van het Oude en het Nieuwe Testament overeen. Het onkruid verwoestte de oogst (Matth. 13:27-43), maar geen redmiddel wordt toegestaan totdat de Zoon des mensen in de voleinding van deze eeuw het oordeel voltrekt. Zoals het was in de dagen van Noach en van Lot, zo zal het zijn als de Zoon des mensen wordt geopenbaard (Luk. 17), geen hereniging maar het oordeel van de levenden. 1 Timotheüs 4 en nog sterker 2 Timotheüs 3 bewijzen dat men niet in Gods goedertierenheid is gebleven en dat daarom het afgehouden worden noodzakelijk is (zoals in Rom. 11 wordt beschreven). En wat is de betekenis van 2 Petrus 2, Judas, 1 Johannes en de Openbaring? Zelfs 1 Petrus 4:17 verklaarde dat de tijd gekomen was dat het oordeel begon bij het huis van God.

Enkelingen worden door genade verlost. Maar als geheel blijft het kwaad dat eens is binnengeslopen, steeds erger worden tot het Goddelijke oordeel, dat ongetwijfeld nabij is, daar de Heere bereid staat om levenden en doden te oordelen. De hoop op een hereniging van de Christenheid wordt door geen enkel Bijbelwoord gewaarborgd, maar is bovendien totaal in strijd met het eensluidende getuigenis van de Heere en van Zijn apostelen. Zo'n dwaze hoop komt voort uit het gevallen 'ik', dat eerst van Gods wil afwijkt en dan Zijn Woord verwaarloost en uitdaagt, maar nooit het valse vertrouwen in de mens opgeeft. **De profeten verklaren dat God in soevereine genade Israël zal herstellen.** Het Nieuwe Testament is niet minder in duidelijkheid dat Babylon niet door Hem hersteld, maar geoordeeld zal worden.

Hoe kan iemand die nuchter is, van de valse Christenheid verwachten dat ze haar valse troon verlaat en zich met berouw in het stof neerbuigt, terwijl die 'Kerk zonder Christus' in haar hart

zegt: 'Ik zit als koningin en ben geen weduwe en zal geen rouw zien', vooral nu, nu ze Maria als een 'zondeloze vrouw' en de paus als zogenaamd onfeilbare man als hun nieuwe gouden kalveren hebben opgericht? Is er al een bloes van schaamte op haar voorhoofd te zien om deze vorm van aanbidding van de maagd en de engelen, van dode mensenbeenderen en klederen, van de crucifix en de hostie? Schaamt ze zich voor haar celibataire priesterschap met zijn oorbiecht en de andere directe en indirecte gruwelen? Doet ze afstand van haar valselijk beweerde transsubstantiatie en van haar wezenlijke vijandschap tegen het lezen van de Schrift?

Heeft Rome zichzelf verlost van die leugen in haar rechterhand, de mis? Volgens haar eigen zeggen is dat een zoenoffer voor de levenden en de doden. Dit betekent volgens de Schrift dat het geen herinnering aan de vergeving van zonden is (zoals het avondmaal van de Heere het verkondigt), maar een getuigenis van het feit dat de zonden van de mis-deelnemers nog niet vergeven zijn, anders hadden ze geen zoenoffer meer nodig! Is het – zoals men zelf toegeeft – geen offer dat dag aan dag voortduurt en dus precies dezelfde doeltreffendheid toont te bezitten als de Joodse offers, offers waar de Brief aan de Hebreëën het offer van het lichaam van Christus tegenoverstelt, dat eens voor altijd heeft plaatsgevonden (Hebr. 9-10) en het resultaat ervan nu voor de gelovige? Waar vergeving van zonden is, 'daar is geen offer meer voor de zonde' (Hebr. 10:18). **Dit verkondigt het evangelie, maar wordt ontkend door de mis. De mis is dus een ander evangelie, dat geen blijde boodschap is.**

Wat moet men dan denken van anglicanen die naar Rome luisteren, terwijl hun eigen geloofsartikelen (nr. 31) verklaren dat de misoffers 'godslasterlijke fabels en gevaarlijke bedriegerijen' zijn

en (in nr. 19) dat Rome 'niet alleen gefaald heeft in haar ceremoniële gewoonten, maar ook in zaken van het geloof'? Is het niet duidelijk dat die diepgaande progressieve verandering van de laatste halve eeuw in de anglicaanse kerk geen terugkeer is geweest naar dat 'wat van het begin af was', maar naar de rituelen en leringen van de onbekeerde Christenheid in oost en west? Heeft dit niet geleid tot deze brief waarin meneer Gladstone terug wil in de tijd? Als u de Schrift hoogacht, als u het evangelie trouw blijft, als u de verlossing in Christus hebt, als u de Zoon eert zowel als de Vader, als u weet dat u gemeenschappelijk Gods tempel bent en dat uw lichaam een tempel van de Heilige Geest is, wacht u dan voor hereniging met de stad van de verwarring die gedoemd is tot verwoesting, omdat God waarachtig is. **Wees zelfs op uw hoede om niet achterom te zien**, opdat u geen zoutpilaar wordt. God laat niet met Zich spotten en de jaloezheid van de Heere kan worden opgewekt.

W. Kelly

Jeruzalem, de heilige stad (1)

De enige stad op aarde die de titel 'heilige stad' met recht draagt, is Jeruzalem (Jes. 52:1). Een eerste verwijzing naar Jeruzalem vinden we al in Genesis 14:18 bij Melchizedek, de koning van Salem (Hebr. *schalem*; verg. Ps. 76:3). God heeft deze stad voor Zich verkozen om Zijn Naam daar te laten wonen (Deut. 12:5). Dat gebeurde al ten tijde van Mozes, vóór het uit Egypte verlost volk Israël het land Kanaän binnentrok. God noemde echter bij Zijn aankondiging geen naam, want de plaats moest 'gezocht' worden (dit kan ook als 'opzoeken' vertaald worden). Pas koning David, de man naar Gods hart en voorafschaduwing van Christus, veroverde de stad en vond daar ook de plaats waar later zijn zoon Salomo de tempel bouwde (1 Kron. 22:1).

Een afgezonderde plaats

'Heilig' beschrijft Gods absoluut reine wezen, waarin Hij onaan-tastbaar boven alles staat. Licht en vuur zijn attributen van Zijn heiligheid (Jes. 10:17). Niet voor niets wordt ons tweemaal in Gods Woord verteld dat de schepselen die met Zijn troon verbonden zijn, de serafs en de vier dieren, voortdurend roepen: 'Heilig, heilig, heilig' (Jes. 6:3; Openb. 4:8).

Alles wat bij God hoort, is eveneens heilig. Daarom worden ook Zijn engelen 'heilige engelen' genoemd (Luk. 9:26) en Zijn eeuwige woning is een 'heilige woning' (Ps. 68:6). Alle verlore mensen zijn heiligen (Ps. 106:16; Rom. 1:7). Ze zijn door het geloof in Christus en door de Heilige Geest eens en voor altijd geheiligd (Hand. 26:18; 1 Kor. 6:11). Daarom worden ze opgeroepen om ook in hun dagelijks leven heilig te zijn, want Hij is heilig (1 Petr. 1:16; verg. Lev. 11:44-45). Sinds de zonde in de wereld gekomen is, betekent heilig 'afgezonderd voor God' (Lev. 20:26). Dat geldt zowel voor Israël, het aardse volk van God, als voor de Gemeente (Deut. 7:6; 1 Kor. 1:2; Ef. 5:27).

Een stad is een beeld van een geordend samenleven en bestuur. De 'heilige stad' is een plaats die idealiter in harmonie met het reine wezen van God is, afgezonderd van alle kwaad. Dat is een geweldig beeld! Een heilige stad waarin geheiligde mensen wonen die een leven in heiligheid leiden en de heilige God aanbidden! Dit beeld mogen we niet tot het volk Israël in het Oude Testament beperken. We kunnen het ook op de gelovigen van deze tijd toepassen. Ons geloof wordt het 'allerheiligst geloof' genoemd (Judas 1:20). De Gemeente is een heilig priesterschap (1 Petr. 2:5). Onze broederliefde mag tot uiting komen in een 'heilige kus' (1 Kor. 16:20). De mannen moeten op alle plaatsen waar ze bidden, heilige handen opheffen (1 Tim. 2:8). Als Christen horen wij 'in heilige wandel en godsvrucht' te zijn (2 Petr. 3:11). Het lichaam van een Christen moet als 'een levende offerande, heilig, voor God welbehaaglijk' zijn (Rom. 12:1).

Zo kunnen we nog wel even doorgaan. Gods verlost en moeten te allen tijde in overeenstemming met hun heilige, voor Hem afgezonderde stand en Zijn heilige wezen leven (2 Petr. 3:11). Daarom moet ook in de praktijk de 'heilige stad', het beeld van de Gemeente, door heiligheid gekenmerkt zijn.

Het aardse Jeruzalem in het verleden

De uitdrukking 'heilige stad' vinden we in zowel het Oude als het Nieuwe Testament. Toch wordt deze uitdrukking niet bij de verovering van Jeruzalem door David of bij de bouw van de tempel door Salomo genoemd, waar alles in overeenstemming met Gods wil was. Jeruzalem wordt pas door de profeet Jesaja voor de eerste keer 'heilige stad' genoemd. In die tijd (rond 767-697 v. Chr.) was het volk van Israël al in twee rijken uiteengevallen. Het noordelijke rijk was vanaf het begin tot de afgodendienst vervallen en werd daarom in ballingschap naar Assyrië weggevoerd. Het zuidelijke rijk Juda ging ongeveer honderdtwintig jaar later om dezelfde reden in drie etappes in Babylonische ballingschap.

Al lang voor deze zware bestraffing van het volk van God profeteerde de profeet Jesaja en sprak hij tot het geweten van de Joden. Hij hekelde hun uiterlijk vertoon van religie, dat gepaard ging met afgodendienst waarin ze bleven volharden. Ze noemden zich Israël (strijder met God),

zwoeren bij de Naam van de HEERE en noemden de Naam van de God van Israël en noemden zichzelf 'van de heilige stad', maar het was allemaal huichelarij (Jes. 48:1-2). Hun leven was totaal niet in overeenstemming met de heiligheid van God en met de heilige stad waarin Hij Zijn woning had.

Heeft ons dat ook niet iets te zeggen? We kunnen vrome woorden gebruiken, maar tegelijkertijd eigenwijs zijn en handelen zonder naar God te vragen.

Tientallen jaren later keerde een klein deel uit Babel terug. Tempel en stadsmuur van Jeruzalem werden weer opgebouwd, maar de zichtbare heerlijkheid van God in de stralende wolk was er niet meer. Dat zal pas in het duizendjarige Rijk weer het geval zijn (Ezech. 43:1-5). De stad en alles wat erin is, zal dan de heiligheid van de Heere weerspiegelen (Zach. 14:20-21). Toch noemt Nehemia Jeruzalem tweemaal de heilige stad (Neh. 11:1-18). Dat kan maar één reden hebben: Nehemia keek niet naar de actuele toestand van de stad Jeruzalem, maar zag haar vanuit het gezichtspunt van God. **Hoewel de stad nog voor een deel in puin lag en maar weinig inwoners had, liet Nehemia zich daardoor niet uit het veld slaan. Wat bemoedigend om te zien dat Nehemia zich dit perspectief eigen had gemaakt! Zou dit perspectief ons met het oog op de Gemeente niet ook moeten kenmerken?** Ook wij kunnen aan het gevaar blootstaan 'de dag van de kleine dingen' te verachten (Zach. 4:10). We zouden misschien graag een opwekking willen zien – en vergeten daarbij dat elke opwekking begint met gehoorzaamheid aan het Woord van God, zoals het bij Ezra en Nehemia het geval was.

De geschiedenis van de heilige stad is nog niet ten einde. Ook in het Nieuwe Testament komt deze naam voor. Toen de Heere Jezus naar Zijn uiterlijk zeer religieuze, maar innerlijk ver van God verwijderde volk kwam, werd Hij aan het begin van Zijn dienst door de duivel verzocht. Deze nam Hem mee naar de 'heilige stad', zette Hem op het hoogste gedeelte van de tempel en nodigde Hem uit Zich van daaraf naar beneden te werpen, om te bewijzen dat Hij de Zoon van God was (Matth. 4:5). Aan het eind van Zijn dienst op aarde werden na Zijn dood vele lichamen van de ontslapen heiligen opgewekt. En zij gingen uit de graven na

Zijn opstanding en kwamen in de heilige stad en verschenen aan velen (Matth. 27:52-53).

Waarom komt de benaming 'heilige stad' juist in het Evangelie naar Mattheüs tweemaal voor? Mattheüs was de evangelist die met name voor het Joodse volk schreef. Hij was weliswaar de enige die de aankondiging van de Gemeente noemde, maar had in hoofdzaak het aardse volk van God en het Koninkrijk van God voor ogen. Hoewel de Joden hun Messias verwierpen en daardoor openbaarden hoever ze bij God vandaan waren, laat de Heilige Geest niet na juist in dit Evangelie tweemaal te betuigen dat Jeruzalem de heilige stad van God is. Voor God is en blijft ze dat, ook al heeft ze lange tijd niet naar Zijn stem geluisterd en luistert ze nog steeds niet (Matth. 23:37).

(Wordt vervolgd).

A. Remmers

Heeft Paulus direct begrepen welke opdracht God voor hem had?

'En hij zei: Wie bent U, Heere? En de Heere zei: Ik ben Jezus, Die u vervolgt ... Sta op en ga in de stad en men zal u zeggen wat u doen moet' (Hand. 9:5-6).

'En ik zei: Heere, wat moet ik doen? En de Heere zei tot mij: Sta op en ga naar Damascus, en daar zal u gesproken worden over alles wat voor u opgelegd is om te doen' (Hand. 22:10).

'Maar richt u op en sta op uw voeten, want hiertoe ben Ik aan u verschenen om u te bestemmen als een dienaar en getuige, zowel van wat u gezien hebt als van dat waarin Ik u zal verschijnen. Ik neem u uit het volk en uit de volken en zend u tot hen, om hun ogen te openen, opdat zij zich bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God, opdat zij

vergeving van zonden ontvangen en een erfdeel onder de geheiligden door het geloof in Mij' (Hand. 26:16-18).

Ook in deze uitspraken ligt duidelijk geen tegenstrijdigheid. Terwijl zijn begeleiders al lang weer zijn opgestaan, ligt Saulus nog op de grond en hoort hij de woorden van de Heere Jezus, Die hem in deze situatie alleen de opdracht geeft om naar Damascus te gaan. Pas in de stad zou hij het vervolg horen (Hand. 9:5-6; 22:10).

Zijn begeleiders leiden de blinde Saulus naar Damascus, het huis van Judas binnen. Drie dagen is hij blind, eet en drinkt hij niets, maar bidt hij tot God. In diezelfde tijd verschijnt God aan Ananias en stuurt Hij hem met een opdracht naar Saulus. De gehoorzame Ananias vindt de blinde Saulus zonder moeite op het aangegeven adres, legt hem de handen op en zegt: 'Saul, broeder, de Heere heeft mij gezonden, Jezus, Die u verschenen is op de weg die u kwam, opdat u weer zou kunnen zien en met de Heilige Geest vervuld zou worden' (Hand. 9:17). Meteen kan Saulus weer zien, hij laat zich dopen en neemt voedsel.

Bij deze gebeurtenis met Ananias zal Saulus ook gehoord hebben wat zijn toekomstige dienst voor de Heere Jezus zijn zou. Ongeveer drie jaar later komt Paulus terug in Jeruzalem om Petrus te leren kennen (Gal. 1:18). Als hij daar in de tempel bidt, ontvangt hij van God zijn opdracht opnieuw (Hand. 22:17-21). De teksten in Handelingen 26 zijn dus ook niet in tegenspraak met de andere teksten, maar Paulus kijkt daar terug en vat de opdrachten samen die hij van Christus ontvangen had

1. op weg naar Damascus,
2. in het huis van Judas in Damascus
3. en in de tempel in Jeruzalem.

S. Drüeke & A. Remmers

Een priesterlijke houding bij tucht

'Men hoort algemeen van hoererij onder u ... En u bent opgeblazen, en hebt niet veeleer leed gedragen' (1 Kor. 5:1-2).

De volkomen onverschilligheid van de Korinthiërs deed Paulus verdriet, omdat daaruit een complete *gewetenloosheid* bleek. Zelfs de meest onwetende gelovige zou, als hij geestelijk was, treuren om de situatie. Een situatie van dergelijk kwaad in een gemeente behoort beslist te leiden tot een diep zelfonderzoek bij alle gelovigen. Wanneer iets dergelijks openbaar wordt, is er gelegenheid voor *zelfverwijt*. Was er gelet op de afgedwaalde? Was er voor hem gebeden en had hij een Godvrezend voorbeeld gehad? Hoeveel gevallen van uitzonderlijke tucht zijn er nodig geweest nadat deze zorg verwaarloosd was?!

In welke geest moeten we handelen? Het moet overduidelijk zijn dat er geen veroordelende geest heerst en dat men alleen de eer van God op het oog heeft. Het is beslist onnodig dat de hele gemeente betrokken wordt bij de bijzonderheden van een situatie. Gerijpte Godvrezende broeders die het vertrouwen genieten van de gelovigen, kunnen de zaak grondig onderzoeken. Als de berichten waar blijken te zijn en de persoon zich niet wil bekeren, dan kunnen deze broeders bekendmaken dat de persoon een boze is; dan moet de gemeente die persoon uit het midden wegdoen (vs. 13). Je bezighouden met kwaad, zelfs wanneer dat nodig is, is verontreinigend en hoe minder mensen erbij betrokken zijn hoe beter!

De harten van hen die werkelijk geoefend zijn, zullen gevuld zijn met liefde voor hem die zondigt. Zij zullen een liefde hebben zoals God die heeft wanneer Hij tuchtigt: een liefde die treurt terwijl ze straft. Afrekenen met kwaad is een priesterlijke taak en tegenwoordig vergeten gelovigen vaak dat zij een priesterlijke taak hebben. Zolang de gelovigen in gemeenschap blijven met God, zal Hij de leiding en de kracht geven die nodig zijn voor dit priesterlijke werk.

S. Ridout

De belijdende Christenheid: het bederf van het allerbeste

Wat een verschillende gedachten en gevoelens krijgen we bij het woord 'Christenheid'! We denken onmiddellijk aan de grote massa gedoopte belijdende Christenen, die massa die zichzelf de Gemeente of Kerk van God noemt, maar dat niet is, die zichzelf Christendom noemt, maar dat niet is.

De Christenheid vandaag de dag is een duistere en verschrikkelijke dwaling. Het is vlees noch vis. Het is niet 'de Jood of de heiden, of de Gemeente van God'. Het is een verdorven vermenigving, een geestelijke misvorming, het meesterwerk van de satan – de bederver van de waarheid van God, de verwoester van zielen, een strik, een val, een struikelblok, de donkerste morele smet in het hele universum van God. *Het is het bederf van het allerbeste en daarom de allereergste vorm van bederf.*

Het is datgene wat de satan heeft gemaakt van de belijdende Christenheid. Het is nog veel erger dan het judaïsme en erger dan alle duistere vormen van heidendom, omdat het een verhevener licht en kostbaardere voorrechten bezit, de mooiste be-

lijdenis uitspreekt en het hoogste podium bezet. Uiteindelijk is het die afschuwelijke afvalligheid waarvoor de zwaarste oordelen van God gereserveerd zijn – het bitterste restant in de beker van Zijn rechtvaardige toorn.

Dank God, er zijn gelukkig zelfs te midden van de naam-Christenheid enkele mensen die, door genade, hun klederen niet bevuild hebben. Er zijn enkele gloeiende sintels te midden van de smeulende as, kostbare stenen te midden van het puin.

Maar wat betreft de grote massa van de Christelijke belijdenis, waarop de term naam-Christenheid van toepassing is, kan er niets erger zijn, of we nu denken aan haar huidige toestand of haar toekomstige bestemming. We betwijfelen of ware Christenen wel voldoende besef hebben van de ware aard en het onvermijdelijke oordeel van dat wat hen omringt. Als ze dat hadden, zouden zij het serieus nemen en zouden ze de noodzaak voelen om zich in heilige afzondering af te scheiden van de naam-Christenheid en duidelijk te getuigen tegen haar geest en principes.

C.H. Mackintosh

Verharding over Israël, totdat ...

'... dat er voor een deel over Israël verharding is gekomen, totdat de volheid van de volken is ingegaan; en zó zal heel Israël behouden worden, zoals geschreven staat: Uit Sion zal de Redder komen; Hij zal de goddeloosheden van Jakob afwenden' (Rom. 11:25-26).

Lang, heel lang had de banier van Gods liefde voor het volk Israël als het ware opgerold gelegen. Veel oprechte mensen hebben zowel gezegd als geschreven dat de banier van de gunst van de Heere nooit meer boven het oude Sion zou zweven. De waarheid

van God betreffende de herbouw van de stad en tempel en het herstel van Israël is door velen veronachtzaamd en door anderen vergeestelijkt. Maar wat zei de Heere Jezus? Hijzelf zei tegen Jeruzalem: 'Zie, uw huis wordt u woest gelaten. Want Ik zeg u: u zult Mij van nu aan geenszins zien, totdat u zult zeggen: Gezegend Hij Die komt in de Naam van [de] Heere' (Matth. 23:38-39).

Hij heeft Zijn terugkeer uitgesteld, zo weten wij, in rijke genade voor ons, uit Joden en heidenen. Hij heeft, door de kracht van de Heilige Geest, door de verkondiging van het evangelie, een volk aangenomen voor Zijn Naam (Hand. 15:14-18). Vanaf de Pinksterdag heeft Hij beiden tot één nieuwe mens geschapen (zie Ef. 2:15). Dit is waar God Zich nu mee bezighoudt en waar wij ons mee bezig behoren te houden. **Maar weldra zal de Gemeente compleet zijn en zal ze worden opgenomen om voor altijd met de Heere te zijn.** Dit zal gebeuren voordat Israël weer als het volk van God kan worden erkend.

De tijd van Gods gunst voor Sion zal komen, de tijd die de Heere heeft bepaald. O, wat een zegen wacht de Joden! Weinigen zullen het geloven, maar de dag komt en is nabij dat de Messias, hun Koning, het voor hen zal opnemen tegen alle vijanden. De banier van Zijn liefde voor hen, die lange tijd is opgevouwen geweest, zal dan voor altijd worden ontvouwd.

A. Miller

Wat wij in Christus zijn geworden

Voordat wij Christus kenden, waren wij...

- dood in onze overtredingen en zonden – Ef. 2:1
- ver van God – Ef. 2:13
- gescheiden van Christus en zonder hoop – Ef. 2:12
- vijanden van God – Kol. 1:21
- in de duisternis – 1 Thess. 5:4
- persoonlijk duisternis – Ef. 5:8
- slaven van de zonde – Rom. 6:17
- veroordeeld – Rom. 8:3
- niet in staat om God te behagen – Rom. 8:8

Nu, door het volbrachte werk van Jezus Christus aan het kruis en onze beslissing om Hem te volgen, zijn wij...

- levend met Christus – Kol. 2:13
- meer dan overwinnaars – Rom. 8:37
- één geest met Christus – 1 Kor. 6:17
- vrienden van God – Joh. 15:15
- persoonlijk licht – Matth. 5:14
- slaven van de gerechtigheid – Rom. 6:18
- aangenomen – Rom. 15:7
- gerechtvaardigd – Rom. 5:9
- vrijgekocht – Gal. 3:13
- geheiligd – 1 Kor. 6:11
- afgewassen – 1 Kor. 6:11
- vergeven – 1 Joh. 1:9
- verzegeld – Ef. 1:13
- vrijgemaakt – Rom. 8:2
- voleindigd – Kol. 2:10

Uit: Assembly Communicator

Vragen die steeds weer gesteld worden

Auteur: prof. dr. Werner Gitt

Iemand die zich bezighoudt met het Christelijke geloof, komt allerlei vragen tegen. Daarom probeert dit boek kort en bondig antwoorden te geven op tientallen vragen, in de volgende rubrieken:

- De vraag naar God, bijvoorbeeld: Hoe kan ik weten dat er een God is? Waar is God?
- Vragen over de Bijbel: Hoe kunt u zeggen dat de Bijbel van God komt en dat die helemaal waar is?
- Vragen over schepping, wetenschap en geloof: Hoe oud is de aarde? Kunnen we de Bijbel wetenschappelijk serieus nemen? Hoe lang duurde één scheppingsdag? enzovoort.
- Vragen met betrekking tot de eeuwige behoudenis: Waardoor worden we gered? Waarom moest Christus sterven aan het kruis? Is er na de dood nog een mogelijkheid gered te worden?
- Vragen over religies: Waarom zouden diverse religies het mis hebben? Bidden Christenen en moslims niet tot dezelfde God?
- Vragen wat betreft het leven en het geloof: Waarom leven wij op aarde? Wat is de zin van het leven? Wat is zonde?
- Vragen wat betreft de dood en de eeuwigheid: is er een leven na de dood? Wanneer begint het eeuwige leven?
- Enzovoort enzovoort.

Achter in het boek staat ook een uitleg over de herkomst en betrouwbaarheid van de Bijbel.

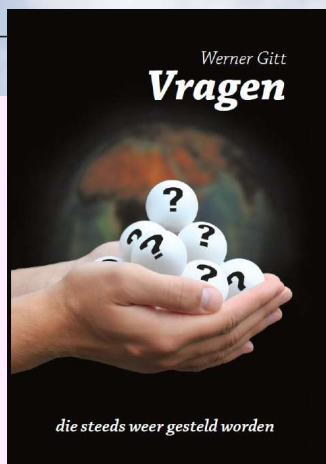
Bestelcode: 6358

Aantal blz: 180, paperb.

Prijs: € 9,95

(20% korting vanaf 20 stuks)

*Een uitgave van Evangelie-Lektuur Kinderdijk,
ons fonds voor evangelisatie.*

Nadenkertje

Werkelijke vrede

‘Zij genezen de breuk van de dochter van Mijn volk op het lichtst door te zeggen: Vrede, vrede! Maar er is geen vrede!’ (Jer. 8:11).

Soms gelooft men zijn ogen niet. Zo werden de nagels van een orang-oetan paars gelakt. Wat een gekkigheid, nietwaar?

Het dier is in een dierenopvang geopereerd. En juist als het uit de narcose ontwaakt, begint een dierenverzorger zich als schoonheidsspecialist te gedragen en hem van paarse nagellak te voorzien. Wat voor zin heeft dat? Wel, de ongewone kleur op de nagels moet de orang-oetan afleiden, zodat hij niet op het idee komt om met het verband te spelen of in de verse wonden te krabben. Men wil dat hij zich, gefascineerd door de nagellak, eerst een poosje ermee bezighoudt die eraf te krabben. Een dergelijke afleiding is namelijk een hulp tegen de pijn.

Ook wij mensen worden verwond: door een ongeluk... door ziekte... door scheiding... door ontslag... door werkloosheid. Hoe gaan wij daarmee om? **Denken we over ons leven en onze prioriteiten na, reflecteren en vragen we ons af of God ons iets wil meedelen?** Of doen we gewoon alleen maar ‘nagellak’ op, leiden we ons af en vluchten we uit de situatie weg?

Wat bij de orang-oetan zinvol kan zijn en wat we bij de kleine blessures van onze kinderen ook al uitgeprobeerd hebben – dat mist zijn doel als vermaak en afwisseling het middelpunt van ons leven worden. Het helpt ons niet verder als we alleen maar met de ‘nagellak’ van de afleiding bezig zijn en het spreken van God in ons leven niet horen. God wil dat we genezen. Maar daarvoor heeft Hij onze bereidheid nodig.

Ik zal luisteren naar wat God mij te zeggen heeft. Ik wil me niet met ‘vrede, vrede’ vertroosten – als alles in mijn leven in oproer is. Ik wil dat de grote Arts mij Zijn redding schenkt.